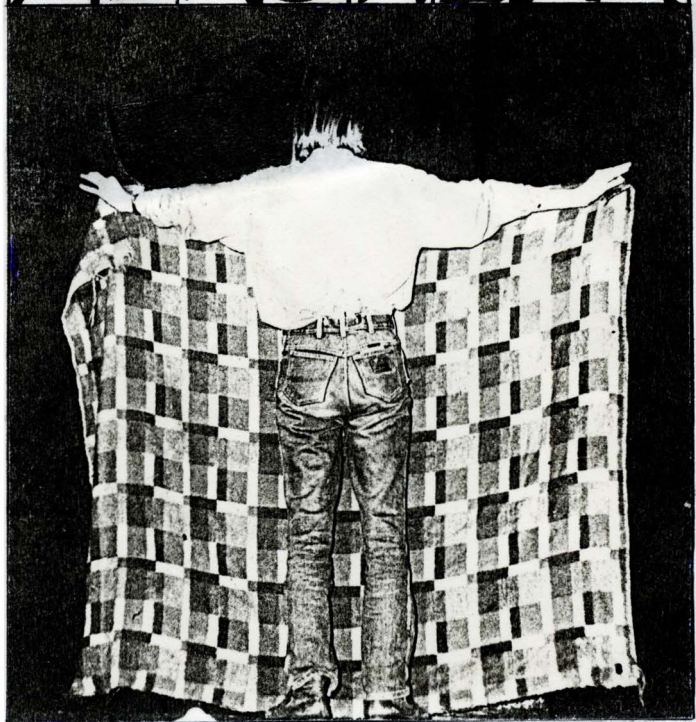

U	N	A	R	C	L	U	B
S	P	O	L	E	C	N	E
X	B	A	S	N	E	X	X

Obsah: 3 úvod
 9 Tebe
 10 Moje žena
 11 Cesta do svině
 13 Hírlap-sonet
 14 Konce vojny
 15 Veliká báseň

Text

/c/ Petr /BK/ Marek, 1992
 Jiří /JK/ Nebeský, 1992
 Jiří /YH/ Nezhyba, 1992
 Hynek /JJ/ Polák, 1992

Preface

/c/ Karol Roder AFTS, 1992

Photography

/c/ Hynek Polák, 1992
 Tomáš Pospěch, 1992

Kolektivní tvorba jako taková představuje snad nejdobrodružnější způsob vzniku uměleckého díla vůbec. Zvláště zajímavá je tato metoda v poezii. Báseň v sobě spojuje různé, mnohdy až neslučitelné, individuality tvůrců v jediný - vyšší celek, který za určitých okolností může vyústit až v novou estetiku, naprosto originální vidění skutečnosti. Zejména toto platí o kolektivně vzniklých básních členů Kulturního sdružení Unarclub. Jejich význam je dnes již jistě neoddiskutovatelný a mnohé jejich společné výtvořiny v oblasti poezie dnes úplně zlidověly. Domníváme se tedy, že pro čtenáře bude zajímavé, seznámit se se všemi produkty tohoto druhu,

aby tak snáze mohl pochopit obsah a zejména formu tak populárních básní, jako jsou: Moje žena, Tebe či Konce vojny. Již od dob dadaismu a surrea- lismu existují vzásadě dvě me- tody vzniku kolektivních básní. První lze nazvat "skutečně ko- lektivní", kdy je básník obe- známen s dosavadním stavem bá- sně a verše tak většinou logi- cky navazují na sebe, i když mají rozdílné autory. Druhý způsob je zcela závislý na ná- hodě: tvůrci píší verše oddě- leně, a ty jsou pak, většinou losováním, řazeny k sobě. Ne náhodou je tato metoda velmi oblíbená v nově vznikajícím hnutí "dementních realistů". Bohužel ani v tomto případě se nelze domnívat, že metoda sama vytváří umělecké dílo, k jeho vzniku je přece jenom nutný talent a v neposlední řadě i sebekázeň, která je podmínkou

kvality budoucí básně. Unarši vyzkoušeli postupně obě metody "kolektivního básnictví". Faktem je, že zatímco ona druhá tvůrce více přitahuje a i její výsledky jsou nadmíru efektní, nelze pominout, že výtvořry "skutečně kolektivní" jsou čtenářům a tak vlastně i autorům bezpochyby bližší.

První společnou básní unarů je obdivuhodná Tebe, obsažená ve druhém Almanachu Unar /Hranice 1991/. Je dílem kmotrů Marka, Nebeského a Nezhyby. Vlastně se jedná o jedinou báseň, která je dílem tří autorů, všechny další práce představují vždy produkt jen dvou básníků. Tato skutečnost jistě svědčí o nesnadnosti tvůrčího procesu, jehož se zúčastňuje větší počet autorů. I v oblasti ostatní literární či hudební činnosti Unarclubu jsou v převaze práce dvojic,

nelze ale pominout, že např. skvělá hra Abuladze, balada Jürgen či texty písní Mé štěstí nebo Noční představují společné dílo zmíněné "trojky" Unarclubu, nazývané také K.U.Š. /Kultura-umění-šoubyznys/.

Na následujících stránkách se nachází šest básní, jež napsali členové UC v rozmezí let 1991 - 1992. Mnohé z nich mají nezaměnitelnou poetiku a některé lze směle označit za "přechodně zklidněné vulkány slova, které však mohou kdykoli překvapit svou erupcí" a občerstvit tak potoky poezie, propadající se sebou až pod zem. Novost jejich vidění je především v "opět nalezené pravé funkci slova" /K. Darš/ a v interpretaci reality, která se pod rukama autorů mění v karikaturu a parodii, zatímco na druhé straně pro-

bíhá proces zcela opačný, jehož výsledkem je zaměnitelnost parodovaného s parodií samou. Bylo by ale příliš zjednodušující vnímat unarskou kolektivní poezii jen jako jakousi novou formu generačního protestu, na to je příliš složitě strukturovaná a nejednoznačná. Základním stavebním prvkem většiny děl je kombinace symbolů zdánlivých a domělých se skutečnými. Středobodem každé básně je ale především člověk se všemi svými starostmi a city, takže nemůže dojít k situaci, kdy se čtenář s ideou básně dokonale rozchází a je tak elementárně narušena komunikace mezi objektem /báseň/ a subjektem /čtenář/.

Mnohdy je těžké vůbec se pokusit o interpretaci jednotlivých děl, pokud přesně nezná-

me inspirační podněty z básníkovy okoli. Neboť, a v tom je, myslím, nutno spatřovat zcela zásadní přínos unarské poezie, básně se díky způsobu svého vzniku vymyká všem známým interpretačním metodám a rovněž pro čtenáře je jakousi neuchopitelnou nepolapitelnou bludičkou, která jej ale svým světlem vábí dále do bažin poezie.

/srpen 1992/

Karol Roder
AFTS

TEBE

BK, JK, YH

Ve zpěvu mátožných těl
pomalu zabíjím vlaky
a Tebe nejvíc.
Rukama odsnívám
odhozenou tvář.
Lehce krákají
tvé nudné vlasy.

Kousíčkem železa
protnout si sítnice.
Okolo strouhání
mohutně sám.

Chtěl jsem Ti přinést
za svítání polibky...
Odplul jsem navečer
do zmoklých krajů.

/22. září 1991/

Na lavičce v parku sedím
třísky se válí kolkolem
živý jen tak z dlouhé chvíle
bouře mizí pod stromem.

Podívám se do své hlavy
když se ráno probouzím
uvidím jen zmoklé břehy
utíkám pryč, kčertu s tím!

Mám svou sílu. Naplň vodou
přehradu a hráze měst.
Uvidíš, i břehy budou
plny vody podél cest.

Zrcadlíš se v lesklé ploše
necítíš mé bolesti
sama poznáš rozkoš chabou
já počítám do šesti!

/25. února 1992/

Zapírám svůj úsměv
ve prospěch tvých slz
koruny stromů
se vznášejí v oblacích
a život krájí nožem dny.

Z ustrašených vzlyků
na mě padá rosa
tváří v tvář
tvým namodralým a zasněným
pohledům.

Myslím, že všechno končí
snažím se věřit
sám v sebe
nevracet se k tobě
jít a zabránit si vzpomínkám
převrátit naruby
zastaralou pravdu
která už je bezzubá.

Mám snad sám odejít?
Kam ses poděl, bezradný?
Odešel jsi stejně rychle
jak ses předtím objevil.
Kde jsi teď, co dál?

Asi už jsi ve svini.

/25. února 1992/

Na mezi s tragačem
Příjemné pocity
Nám klesnou pod nohy
Na přání básníka

Kaznějov v dálce
Nachází možnosti
Veršované s kanálem
Vínem i zlatými loučemi

Poměrně pomalu
Nemáme žádnou náladu
Nacházíme sebe chudíkem

Tak zlehka jako pýr splaveni
tisíckrát
Společně s hlínou - Štěpánem
Škurdilem
Zahřeju ruce tvé nad plotnou.

/2. března 1992/

To jest elektrického osvětlení
Jako čas
Jenž vezou do dálky
Která je volná

Všech 24 časových pásem
Smutně se dívá na vodu
Nad řekou most
S lidskými osudy

Ve stínu lamp
Plynou a nezastaví se
Jezdí autobusem

Stojí na chodníku
Jak konec lana padají dolů do
řeky
Jsou vedle mne a pode mnou.

/6. března 1992/

Vzduch se třese vůní šeříků
A smradem z tanků
Okna jsou zalepena lepenkou
Kam zmizely záclony?
Včera jsem spěchal za Lenkou
Ruce měla plné mozolů

Objal jsem ji kolem ramen:
Oni nám vezou vše co mají
Vůli která zprohýbala
Pancíř fašistických Tigerů
Tam dole pod Kurskem
Lítaly střely zkalenou oblohou

Zpocená těla vojáků
Padala tváří přímo k zemi
A jako brambory zahřívala
Zbídačenou ruskou zemi
Kde obilí má barvu krve
A břízy ztratily svou nahotu.

/6. srpna 1992/

UNARCLUB SPOLEČNĚ BÁSNĚ

V Hranicích dne 1. září 1992
vydalo Nakladatelství
Kulturního sdružení Unarclub
LS†D
u příležitosti zahájení nového
školního roku 1992/1993
v nákladu 10 číslovaných exem-
plářů.
Tento výtisk má číslo: